

RANJENEC

*Sredi mrzle februarske noči,
kolona sredi boja hiti.*

*Na kraju kolone z vozmi,
peljali so ranjence tri.*

*V daljavi še boj je rohnel,
in mitraljez svojo še pesem je pel.*

*Ob vozu pa dekle hiti,
med ranjenci njen fant leži.*

*Za roko on jo drži, da izgubil
je ne bi sredi temne noči.*

*Tiho, vse tiše ji govori:
"Draga, pojenjajo moje moči!"*

Ne bom ti več zvončkov nabral.

*Borci v koloni hitijo,
vsi si počitka želijo.*

*Saj spredaj kolona ne ve,
da zadaj umira srce.*

*Ranjenec v bolničarko upira
pogled,
zazrl se v njenih dvajset je let.*

*Ko jutro se novo zbudi,
življenja v fantu več ni.*

Brez dlake na jeziku

Predsednik naše organizacije Janez Stanovnik pogosto govori brez dlake na jeziku. Pred dnevi je v zabavni oddaji Hri-bar na vprašanje, kaj misli o tem, da je predsednik vlade Borut Pahor v svoj kabinet v službo vzel Dimitrija Rupla, odgovoril nekako takole: Vse skupaj je zajebala TVS, ki je novico objavila med poročili, ne pa v zabavnem programu...

saj ima vsak vladar, cesar, vitez svojega dvornega norčka. In tako ga ima tudi Pahor. Tudi Janez Janša ga je imel ... in tako je Rausa pač zamenjal Rupel ...

P.S. uredništva:
Upajmo le, da se Stanovnik po tej izjavi ne bo spet prisiljen umakniti v gozd!

DOPISUJTE V

ŠALEŠKI UPORNIK

Vse bralke in bralce vabimo, da s svojimi prispevki obogatijo prihodnje številke našega glasila. Prispevke pošljite na naslov:

Območno združenje borcev in udeležencev NOB,
Kopališka 3, 3320 Velenje.

Dostikrat članice in člani organizacije ne vemo na koga bi se obrnili v zvezi z našim statusom, pravicami itd...

Če imate kakršnokoli vprašanje s tem v zvezi, se lahko obrnete na Upravno enoto Velenje - Oddelek za občo upravo in druge upravne naloge in skupne zadeve.

Telefonska številka: (03) 8995 772.

**Obiščite
spletno stran
OO ZB NOB
Velenje na
naslovu:**

**Odslej "borci"
tudi na spletnih
straneh!**

Šaleški upornik, interno glasilo območnega združenja ZB NOB Velenje

Uredniški odbor: Marjana KOREN, Bojan VOH, Jože DRAČKO, Vlado VRBIČ (urednik)

Naslov uredništva: Območno združenje borcev za vrednote NOB, Kopališka 3, 3320 Velenje

Naklada: 1300 izvodov **Tisk:** Gorenje IPC

ŠALEŠKI UPORNIK

Šaleški upornik je interno glasilo območnega združenja ZZB NOB Velenje, letnik VI, številka 4, december 2008

**Pred nami je leto novih preizkušenj, izzivov
in uspehov.**

Pred nami je leto novih radosti.

**Zdravo, srečno in zadovoljno leto 2009
vam želi Izvršilni odbor OZ ZZB NOB Velenje**

Uvodnik

Pa se je zgodilo! To kar si je želela večina članov naše organizacije - s prizorišča je odšla desnica, v sedlo se je povzpela združena levica in sredina. Udeleženci in ostali, ki spoštujemo vrednote NOB, bržčas stare vlade nimamo kaj objokovati: vse prevečkrat je skušala spreminjati zgodovino, vse prevečkrat je državne proslave zlorabljala za branjenje sodelavcev okupatorja, vse preveč je popuščala cerkvenim pritiskom in pohlepu, vzela je dobršen del sredstev borčevski organizaciji, ... Zdaj imamo "našo" vlado in verjemimo, da smo volili prav - da bodo uradna stališča Republike Slovenije glede dogajanj med drugo vojno spet enaka resnici; da bo država ponosno praznovala pomembne mejnike iz svoje partizanske zgodovine, da bo vlada ohranjanju vrednot NOB namenila več sredstev, kot samo miloščino. Šalečani pa povrh opravičeno pričakujemo tudi to, da bo postala vsakoletna proslava ob obletnici podpisa kapitulacije v Topolšici državna proslava...

Ne glede na to, kakšno oblast imamo, pa se koledar vsako leto neprizanesljivo obrne. Prihaja leto 2009! Pravijo, da bo hudo, da ne bo dela in ne bo kruha. Desetletja špekulacij s

papirjem da bodo kaznovala vse, tudi najrevnejše. Verjetno gre vsaj do neke mere verjeti črnogledim napovedim, toda brezglavo ustvarjanje panike lahko prej škoduje, kot koristi. Spomnimo se, da smo imeli v naši domovini že kar nekaj kriz, pa smo se vedno nekako izvlekli. In ni hudič, da se ne bomo tudi tokrat. A seveda ne na račun tistih, ki so že sedaj na robu preživetja...

Kako je že dejal naš Kajuh pred skoraj sedemdesetimi leti:

***A ne bonbonov, smuči in slaščic,
ne kakor lani kruha in potic ...
Snega nam pošlji Ježušček,
snega, da oče dela bo dobil
na cesti.***

In kaj si lahko v novem letu zaželimo? Najprej zdravja vsem! In medsebojnega razumevanja, spoštovanja drugačnosti in ljubezni. Pa seveda dela vsem tistim, ki delati zmorejo ... Tudi zato, da bo lepše tistim, ki so svoje delovne knjižice napolnili v zadnjih desetletjih.

Srečno 2009 v imenu uredništva!

V .Vrbič

V SPOMINSKI SOBI 1. KONGRESA SLOVENSKE PROTIFAŠISTIČNE ŽENSKÉ ZVEZE

Spominska soba 1. kongresa Slovenske protifašistične ženske zveze v kulturnem domu v Dobrniču približa obiskovalkam in obiskovalcem podobo težkega časa, v katerem je potekal kongres - edinstven v takratni Evropi. V času druge svetovne vojne je po okupaciji Slovenije (1941) večina prebivalcev sledila prvemu cilju Osvobodilne fronte - neizprosni boju proti okupatorju. V narodnoosvobodilni boju (1941-1945) so se množično vključile tudi ženske, ki so opravljale pomembne naloge zlasti v zaledju kot politične aktivistke, kurirke, obveščevalke, učiteljice v partizanskih šolah, kot organizatorke zbiranja pomoči za partizansko vojsko vključno z zagotavljanjem živeža.

2 Kot partizanke so ženske predstavljale okoli 4 odstotke vseh partizanskih borcev.

Pomembno spodbujevalno in povezovalno

vlogo je v narodno osvobodilnem boju v Sloveniji odigrala Slovenska protifašistična ženska zveza, katere ustanovni kongres je potekal v Dobrniču sredi hude vojne vihre.

Kongres, ki ga je pozdravil tudi predstavnik anglo-ameriške vojaške misije major William Jones, je zasedal od sobote 16. oktobra zvečer do (okoli) tretje ure zjutraj v ponedeljek 18. oktobra 1943 v Kulturnem domu. Deleгатke za kongres so bile izvoljene v vseh delih Slovenije ter v vseh vojaških enotah, v katerih so delovale ženske. Zaradi izjemno težkih vojnih razmer se delegatkam iz primorske in Gorenjske ni posrečilo priti na kongres, iz Štajerske pa sta prišli le dve. Prva predsednica Slovenske protifašistične ženske zveze je bila Angelca Ocepek.

PRED ŠTIRIINŠESTDESETIMI LETI

Da, prav pred štiriinšestdesetimi leti je na tem mestu nemški "feuer" vzel petindvajset življenj. Petindvajset na smrt obsojenih ljudi je našlo dom v Velenju.

Zakaj so jih ustrelili? Kaj so napravili - Nobenemu ničesar, bili so nedolžni.

Neizmerno so ljubili slovensko zemljo, bili so Slovenci, zato so morali umreti. Ne, za nas niso umrli in ne bodo nikoli. Spomin nanje bo ostal, dokler bo živel slovenski rod.

V hladnem, čisto zimskem dopoldnevu, še brez snega, so neznane fante pripeljali z vlakom v Velenje. Šaleška dolina je bila še zavita v megleno tančico. Vse je bilo nekam pusto in tiho, kot da se nekaj pričakuje. Na Velenjski postaji je izstopilo petnajst mladih ljudi. Od vseh strani so bili zastraženi. Vse sive roke so imeli sklenjene na hrbtu. Nekateri Velenjčani so se tiho spraševali: "Kam gredo? Kaj bodo delali?". "Nikamor ne gredo. Ničesar ne bodo delali." Morda so oni sami vedeli - kam gredo?

Iz železniške postaje proti trgu je počasi odmeval korak petnajstih ljudi obsojenih na smrt. Oči so jim še zadnjič vpijale lepoto domače zemlje. Korak za korakom so izgubljali to svojo zemljo. Izginila je cesta, hiše, že so bili ob robu gozda. V očeh jim ostane le še zeleni gozd. Bliža se smrt. Oni pa so bili mirni, dostojanstveni, čeprav jim zastaja srce ob misli na njihove drage. Mnogi so verjetno napisali še poslednje pismo.

Zdaj so tu, drug ob drugem. Delavec, kmet in izobraženec. Gestapo je iz žepa privlekel črne pasove in jim zavezal oči. Eden si tega ni pustil. Hotel je gledati morilca. Izustil je še poslednje besede "ŽIVELA SVOBODA IN SMRT FAŠISTOM".

Streli iz pušk so zagrmeli in petnajst ljudi se je zgrudilo s prestreljenimi prsmi. Njihova kri je orosila steptano mater - zemljo.

S tako kulturo v dvajsetem stoletju so hoteli fašisti pokazati svojo moč. Iz šole so privedli nas, otroke,

da vidimo njihovo početje. S tem dejanjem so nam hoteli dopovedati, da se bo tako zgodilo z vsakim, ki bi samo pomislil na partizane. Hoteli so s silo streti v nas ljubezen do domovine, svobode in vse kar je lepega v človeku.

Toda iz pokošenih teles so šinile uporne misli v srca prestrašenih, nas, mladih ljudi. S pritajenim sovraštvom smo gledali nemške rablje. Kljub strahu nismo mogli skriti spoštovanja do ljudi, ki so omahnili v prerani grob zato, da bomo mi živeli lepše. Iz krvi je zagorela zvezda svobode.

Mnogo se je spremenilo od takrat. Naša domovina je svobodna. Z velikim naporom smo jo obnovili od razdejanja vojne vihre, jo spremenili v napredno, vsestransko urejeno državo. Naša domovina postaja domovina svobodnih, naprednih in izobraženih ljudi. Za vse to so s svojo žrtvijo prispevali tudi ti, ki so za vedno ostali tukaj, njihovi tovariši borci, ki so izkravali v borbah in številni mučeniki, ki so ugasnili v sovražnikovih taboriščih. Mrtvim smo dolžniki. Na nagrobnem spomeniku mladega junaka se svetijo v nov čas besede: "Vse sem ti dal domovina". Vprašajmo se sedaj mi - ali jim tudi mi dajemo vse, kar bi lahko dali?

Morda je cvetje, ki smo ga v teh dneh položili na njihove grobove že dovolj, da se oddolžimo? Ne - to je le skromen dokaz, da med nami še vedno živijo.

Bridek spomin na preteklost naj nas nenehno drami in nas znova in znova opominja, da obvarujemo svobodo in neodvisnost našega naroda. Nam in bodočim rodovom boste ostali živ zgled brezmejne ljubezni do domovine, zvestobe ljudstvu, nesebičnosti, požrtvovalnosti, hrabrosti in človečnosti.

(Kako je Rudi Ževart doživljal streljanje talcev je zapisala Katarina Krofel)

Iz pisma Ježuščku

*Čeravno mi je oče pravil,
da k nam ne boš ničesar nosil,
bi te vseeno rad poprosil.....*

*A ne bonbonov, smuči in slačič,
ne kakor lani kruha in potic...
Snega nam pošlji Ježušček, snega,
da oče dela bo dobil na cesti.*

Karel Destovnik Kajuh

3

OB DNEVU MRTVIH V ŠKALAH

Ko se počasi poslavljamo od dneva, se pred prihodom zime, kot vsako leto zberemo pri grobovih svojih bližjih, prijateljev in znancev. Lepa tradicija na slovenskem pa je že dolga in stara, saj se v tem času zberemo in poklonimo tudi našim rojakom, ki so za našo domovino darovali največ, svoja življenja.

Domovina pa ni od včeraj. Želele so si jo premnoge generacije Slovencev, ki so zmeraj živeli podjarmljeni pod različnimi gospodarji. A zgodovina je žalostna, še posebej spomini na drugo svetovno vojno, katerim žrtvam iz našega kraja v spomin je tudi postavljeno spominsko obeležje. Na njem so vklesana imena tako aktivnih borcev, internirancev kot tudi talcev, ki so izgubili svoja življenja v času druge svetovne vojne.

V času, ko so se po vsem svetu izborili temelji današnje civilizacije. In prav v tem pomembnem času, se je slovenski narod razdelil na dva pola. Možnost izbira so imeli vsi. A neizpodbitna so dejstva, da so se odločali za koalicijo z okupatorjem ali pa za odprt boj proti okupatorju na strani zmagovitih zavezniških sil. To so dejstva, ki jih ne more spremeniti nihče, pa čeprav pod krinko sprave Slovencev posamezniki poskušajo rehabilitirati razne

zdržbe in posameznike, ki so javno prisegli in izvajali pokorščino okupatorjem.

Sprave ne bomo dosegli s potvarjanjem zgodovine, ter umikanjem obdobja druge svetovne vojne iz šolskih zgodovinskih knjig, tako da danes učenci že skoraj ne vedo več kaj pomenijo besede NOB, borec, partizan, talec... Dosežemo jo lahko le s spoštovanjem drug drugega, ter priznanjem svojih napak vsak sam. Današnji spomin je namenjen vsem, ki so darovali največ kar so imeli, svoja lastna življenja. Darovali so jih z mislijo na lepši jutri, zato je naša moralna dolžnost in obveznost, da jim to priznamo in preprečimo, da bi kdor koli, kadar koli z lažmi in neresnicami raztresal dvome o tem delu naše polpretekle zgodovine. Ob pogledu na ta spomenik, kjer so izpisana imena naših nekdanjih krajanov, se v imenu vseh, iskreno zahvaljujem za vaš dar za našo sedanost in našo prihodnost. Svojo hvaležnost vam bomo poskušali dokazati tudi tako, da ne bomo dopustili nobenih neresnic in potvarjanja zgodovine ali žalitev vašega nesebičnega prispevka za našo svobodno in samostojno Slovenijo! Slava vam!

Samo KOPUŠAR

PARTIZANSKA PRISEGA

(Objavljeno v divizijskem glasilu Glas svobode, leta 1943)

Večerni mrak zagrinja vas; nekdanjo belogardistično trdnjavo. Razdejane strehe, porušeni bunkeriji, zazidana okna cerkve in šole, pretrgani električni daljnovod, na cesti kosi razbite opeke - vse to glasno priča o velikih in težkih bojih, ki so se vršili v tej belogardiistični postojanki. Vse to je danes preteklost. Danes je v tej vasi vse drugače. Pred župniščem, v katerem je še včeraj stoloval belogardiistični župnik in dajal dnevna povelja svoji tolpi, se zbirajo naši hrabri partizanski borci k prvi slovesni prisegi. Z odločnim korakom v strnjenem četverstopu z zastavo na čelu gredo na določena mesta. Resni so njihovi obrazi, resni kakor je resno življenje in dejanje, ki ga bodo vsak čas doživeli. Do zob oboroženi, preizkušeni v borbah, ovenčani z zmagami, bičani od dveinpolletnega - težkega partizanskega življenja, se ti borci na povelje svojega komandanta zaustavljajo in formirajo v vrste. Na vzvišenem prostoru pred župniščem je postavljena miza, pogrnjena z belim prtom - na mizi križ in 2 sveči. Poleg mize stoji stasit zastavonoša s slovensko zastavo. Križ na mizi, znak trpljenja slovenskega naroda, zastava, simbol borbe in zmage. Prvič v zgodovini slovenskega naroda ima ta narod svojo narodno vojsko. Prvič bo ta vojska slovesno prisegla in obljubila zvestobo svojemu narodu.

Slovesni obred prisege se je začel. Desetarji, vodniki, komandanti Čet in komandantje bataljonov pregledujejo svojo vojsko in dajejo še zadnja navodila. Komandant brigade poveljuje mirno! Sledi povelje: Odkrij se! Desna roka - s pestjo na srce! Sveče na mizi se prižgo. Žar sveče se odraža na obrazih starih in novih borcev. Ogenj ljubezni do trpečega slovenskega ljudstva in srcih. Goreče sveče na improviziranem oltarju so viden znak tega notranjega dogajanja. Zmračilo se je. Grobna tišina vlada na

4 trgu. To tišino prelomi mogočna zborna recitacija partizanske prisege: "Jaz, vojak Narodno-osvobodilne vojske, ki se

bori ob boku slavne delavsko kmečke Rdeče Armade za srečnejšo bodočnost slovenskega ljudstva..." Ta mogočni govorni zbor cele brigade spremljajo spomini iz preteklosti in sedanosti ter se zaustavljajo v bodočnosti.

Težka, grozopolna preteklost prvih početkov narodno-osvobodilne vojske: raztrgani, bos, lačni, do smrti izmučeni, zasledovani kot divje zveri, golih rok, brez orožja, v večni borbi s številnimi sovražniki, brez strehe, v snegu in dežju, v večdnevnih pohodih brez spanja - ali z živo vero v vstajenje svojega naroda, z veliko ljubeznijo do tega izmučenega ljudstva v srcu - to je začetek narodne vojske in partizanskih odredov Slovenije. Vse to je danes preteklost. Osvobojen je južni del Slovenije. Od Gorjancev in Kolpe do Soče in Furlanije. Uničene se belogardiistične postojanke. Prihod partizanov iz gozdov v vasi in mesta - to je slika sedanosti. Združena svobodna Slovenija, očiščena zadnjega fašista in domačega izdajalca z delavsko kmečno vlado - to je slika bodočnosti. Vse naše predstave pa presega podoba junaškega odpora in borbe Rdeče Armade, ki kot težak valjar drobi v prah apokaliptično zver s sedmerimi glavami - hitlerjeve horde. Govorni zbor se v svoji izgovorjavi prisege bliža svojemu vrhuncu. Od besede do besede se stopnjuje doživetje, ki daje izraza v povdanku in sili izgovorjene besede. Slike iz preteklosti izginjajo, nastopa sedanost, mesto razuma in spomina se javlja v besedah trdna in neupogljiva volja. Pesti se še trdneje stisnejo, srce še hitreje bije.

»Prisegam, da se ne bom nikdar izneveril narodni zastavi in da bom, če bo potreba žrtvoval zanjo tudi svoje življenje.« Ni strahu in bojazni na obrazih starih in novih borcev. Vsi, ki prisegajo, so prepričani o veličini in varnosti cilja, za katerega se bodo borili. Sveči na mizi smo ugasnili. Tema je legla na vas in se zajedla v vse kotičke. V temno noč se glasi partizanska pesem, v gluho noč odmevajo koraki odhajajočih bataljonov. Vse naokrog tema, samo v naših dušah je po takem doživetju svetlo in toplo.

Jože LAMPRET, partizanski duhovnik

OBČINSKI PRAZNIK OBČINE ŠMARTNO OB PAKI, PROSLAVA V SKORNEM

Kot je znano, občina Šmartno ob Paki praznuje svoj praznik 11. novembra vsako leto na dan sv. Martina, farnega in občinskega patrona. Na ta dan leta 1256 je bil kraj poimenovan po Martinu in sicer - Št. Martin an der Pack. Na ta dan je kraj dobil svojo faro, kar priča, da so takratni prebivalci že v tem okolju nekaj predstavljali in veljali.

To praznovanje pa je letos in že nekaj let nazaj, kar precej razgibano in skrbno pripravljeno. Zasluga za tako razgibanost okoli praznika gre v veliki meri občini in občinskemu svetu Šmartno ob Paki. Praznovanje se odvija v našem kraju kar precej časa pred enajstim novembrom in tako je bilo tudi letos.

Leta 2006 je ZB za vrednote NOB v občini obnovila

vse pomnike iz vojne 1941-1945 in izobesila nekatere nove plošče v spomin žrtev druge svetovne vojne in vzpostavila pot spominov v čast teh žrtev. Izkoristili smo priložnost in z delom programa občinskega praznika proslavili v zaselku Skorno, pri spominski plošči petindvajsetim žrtvam tega zaselka, praznovali kar tri praznike, ki sovpadajo v ta čas. Proslavili smo dan Reformacije, ki je padel ravno na isti dan, to je 31. oktobra, dan mrtvih in tudi občinski praznik 11. november. Kraj

Skorno je v prejšnjih časih le redko omenjan, da pa bi se tod opravilo kakšno koli praznovanje, žal ne pomnimo. Stanje se je izredno spremenilo z obežanjem spominske plošče in izidu zgibanke "Pot spominov". Zasluga za to gre tudi in predvsem občinskemu vodstvu in županu. Tako smo del praznovanja prenesli prav v ta nekoliko odmaknjen kraj Skorno.

Sama prireditev je bila organizirana tako, da se je 31. oktobra ob 10. uri pri spominski plošči na Lovskem domu pričela s partizansko pesmijo, katero je zapela skupina "Franc Klančnik". Kulturno društvo Gorenje-Skorno pa je pripravilo zelo lep recital z poudarkom na trpljenje taboriščnikov in

"ukradenih otrok" v taboriščih po Nemčiji, ter trpljenju zapornikov v Starem piskru in drugod. Program so popestrili tudi član ZB in glavi govornik župan g. Alojz Podgoršek ter Vera Amenitsch z dvema pesmima, ki jih je spisala sama. Hvala jim.

V govoru člana ZZB smo slišali značilnosti kraja, prebivalcev, ki so izgubili svoja življenja in pregnanih oseb, ki so napisani na plošči. Omenjene so bile tudi travme, ki so jih po vrnitvi iz taborišč doživljali zaporniki in seveda "ukradeni otroci". Saj so bile domače hiše prazne ali pa zasedene od tujih ljudi. Otroci pa brez staršev in drugih sorodnikov.

Tudi g. župan je v svojem govoru nanizal aspekt in možnosti razvoja kraja in občine v danih razmerah, ki so na voljo in tudi težavah, uspehih, neuspehih in

razmerah, ki se kažejo v naprej.

Ob analizi prireditve moramo pohvaliti veliko udeležbo na proslavi. Pozdravili so nas konjeniki Konjeniškega društva Šmartno ob Paki, pohodniki po poti spominov. Pohvala vaškemu odboru Skorno. Veseli smo velike udeležbe ljudi, ki so pokazali veliko spoštovanje do žrtev iz kraja, ki je danes vzorno urejen. Zahvala gre tudi lovskemu društvu, ki je dalo na razpolago prostore in pripravilo partizanski golaž, katerega je naročil g. župan.

Torej vsem v imenu ZZB za vrednote NOB Šmartno ob Paki iskrena hvala z željo, da se taka tradicija nadaljuje tudi v naslednji letih.

Jože BERDNIK 5

ODŠLI SO

Jože OBU, rojen 09.02.1928, stanujoč Kersnikova 3 Velenje, umrl 06.09.2008

V drugi svetovni vojni je bil od leta 1944 v partizanih kurir na terenu v TV 32, katera se je morala predstavljati radi konspiracije po terenu. Kot član Krajevne organizacije ZB desni breg je opravljal delo tajnika 15 let.

Marija ŠTAHER, rojena 05.04.1941, umrla 19.09.2008

Bila je članica Krajevne organizacije ZB NOB Velenje - Levi breg.

Marija BRITOVŠEK, rojena 03.09.1926, umrla 26.09.2008

Zadnja leta je stanovala v domu za varstvo odraslih v Velenju, pred tem v Hrastovcu pri Velenju. Med vojno je bila kurirka v krajih Cirkovce, Graška gora, Šoštanj, Velenje.

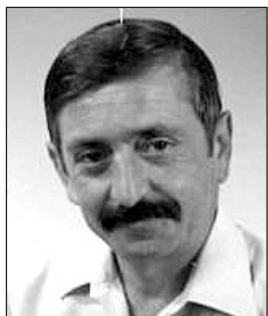
Bila je članica Krajevne organizacije ZB Desni breg Velenje.

Rozalija LENART, rojena 03.09.1920 iz Velenja, Kidričeva 17, umrla 02.08.2008

Bila je članica Krajevne organizacije ZB NOB Škale. Vseskozi je podpirala in sodelovala z NOB. Njen mož Friderik Hriberšek je bil borec Šerčerjeve brigade. Leta 1944 je v boju z Nemci padel v Podvolovljeku v Zg. Savinjski dolini. Ostala je sama s tremi otroci, sin Ivan, hčerki Marica in Frida.

Pozneje se je poročila z Lenart Martinom, zaposlen pri RL Velenje. Tu je postal delovni invalid - na invalidskem vozičku. Preživljala je zelo težke čase. Za njeno sodelovanje v Krajevni organizaciji se ji najlepše zahvaljujemo.

Zvone KOMAR, rojen 15.07.1952, stanujoč na Tomšičevi 51, Velenje, umrl 25.09.2008

Bil je dolgoletni član Krajevne organizacije ZB Desni breg Velenje.

Greta ŽIBOLT, rojena 24.09.1924, stanovala Goriška 4, Velenje, umrla 09.10.2008

Med vojno v letih 1941 in 1942 je bila na prisilnem delu v Avstriji v tovarni Steyer. Od tam je pobegnila in se vrnila v Šaleško dolino. Tu je pomagala borcem tako, da je v Podgorje nosila sanitetni material. Bila je članica Krajevne organizacije ZB Velenje Desni breg.

Franjo SLEMENŠEK, rojen 10.06.1926, umrl 04.09.2008

Po težki bolezni je umrl dolgoletni član Krajevne organizacije ZB NOB Pesje. Aktivno je sodeloval v NOB od 3. oktobra 1941 do 15. maja 1945 leta. Za svojo aktivnost in hrabrost v teh letih je bil večkrat odlikovan. Prejel je tudi visoko odlikovanje Zasluge za narod. V organizacijo ZZB NOB

je bil sprejet 10.12.1959 leta.

Od leta 1975 je opravljal dela ravnatelja osnovne šole Gustava Šiliha Velenje do svoje upokojitve. V tem svojem prosvetnem delu je znal pritegniti svoje sodelavce z besedami in dejanji, ki so vsebovale globoke misli o učiteljskem delu in odgovornosti pri vzgoji mladega človeka. Njegova dejanja so bila vzor za tisto najlepše, kar se mlademu človeku pri njegovi vzgoji lahko da.

Tovariš Franjo je bil pri svojem poklicu moder, ljubezniv in bogat z življenjskimi izkušnjami, ki jih je prenašal na svoje sodelavce na šoli. Enako je svoje bogate izkušnje prenašal na sotovariše v organizaciji ZZB NOB Pesje. Sodeloval je pri raznih akcijah v organizaciji NOB kot tudi širše v Krajevni skupnosti. Zaradi teh vrlin, ki jih je

6 razdajal, ga bomo v organizaciji ZZB NOB Pesje pogrešali.

Marija - Pavlina SAGMEISTER, rojena 26.01.1924 v Št. Andražu nad Polzelo, umrla 02.11.2008

Bila je članica Krajevne organizacije ZB NOB Velenje - Desni breg. Med drugo svetovno vojno je aktivno delovala kot aktivistka (1943 - 1945).

Rozika JERIČ, rojena 02.04.1923 v Stari vasi pri Velenju, umrla 25.10.2008

Po težki bolezni se je za vedno poslovila naša članica Krajevne organizacije ZB NOB Pesje. Kot mlado dekle je spremljala okupacijo naše dežele in nasilje nemškega okupatorja. V tem času je

postajala zelo aktivna na terenu pri zbiranju hrane in najrazličnejšega materiala za partizane. Tako je tudi dočakala osvoboditev domovine in se vključevala v razne aktivnosti pri izgradnji porušene domovine. Bila je članica SZDL, RK in aktivna v KS. V ZB NOB Pesje je bila sprejeta 23.10.1978 leta. Z letom njene starosti se je tovarišici Roziki slabšalo tudi zdravje. Odsšla je tiho, kot je živela, za njo je ostala praznina, ki se je bomo spominjali z spoštovanjem.

Marija POTOČNIK, rojena Pečovnik, se je rodila 30.01.1922, umrla je 13.10.2008. Živela je na kmetiji, ki je bila med NOB pomembna za zadrževanje partizanov. Kot mlado dekle je pogosto opravljala obveščevalne naloge in zbirala podatke o gibanju okupatorja. Zato ji je bilo priznано aktivno sodelovanje od 1.3.1944 do osvoboditve. Bila je vseskozi članica Krajevne organizacije ZB NOB Ravne.

Ivanka OCEPEK, rojena 23.06.1923 v Hrastovcu, stanujoč na Konovem, Malgajeva 7, Velenje, umrla 30.10.2008. Izhaja iz nacionalno zavedne družine. Med vojno je bila sodelavka NOB od leta 1943 do konca vojne. Kot članico Krajevne organizacije ZB NOB Konovo smo jo spoštovali in cenili, ostala bo vsem nam v lepem spominu.

Ivan KALIGARO, rojen 01.09.1934, nazadnje stanujoč v Velenju, Prešernova cesta 6, umrl 26.10.2008. Bil je dolgoletni član Krajevne organizacije ZB NOB Center Levi breg Velenje. V naši organizaciji je bil zelo spoštovan in opravljal razne naloge v vodstvu K.O. ZB NOB Levi breg. Bil je več let podpredsednik in štiri leta predsednik

naše organizacije. Zelo aktiven je bil tudi v drugih organizacijah in društvih. Bil je član SZDL, RK, KS, DS in večkratni član občinskih odborov in komisij. Udeleženec je prostovoljnega mladinskega dela in dobitnik Udarniške značke. Za svoje delo je bil večkrat pohvaljen in nagrajevan.

Od njega smo se v imenu borcev in sodelavcev poslovili, bili smo nanj ponosni in imeli smo ga radi. Bil je dober prijatelj ter spoštovan mož in oče. Spoštovani Ivan, ne bomo te pozabili.

Friderik BLAGOTINŠEK, rojen 06.02.1918, umrl 21.10.2008. Ob napadu na Jugoslavijo leta 1941 bil mobiliziran v jugoslovan-

sko vojsko. Ob kapitulaciji je bil zajet in deportiran v ujetniško taborišče. Po osvoboditvi se je šibkega zdravlja vrnil v domovino. Takoj se je vključil v obnovo, sprejemal zadolžitve in aktivno sodeloval na družbeno političnem področju. Med ostalim je bil tudi predsednik takratnega OLO Šoštanj.

Bil je član Krajevnega odbora ZB NOB Stara vas.

Milan VERBOTEN, rojen 18.05.1932 v Doliču, nazadnje stanujoč na Sončni poti 6, Velenje, umrl 11.11.2008. Bil je iz zavedne družine in je že kot 12 letni fant prenašal razna sporočila po terenu. Bil je odgovornik vrednot NOB. Od leta 2004 je bil član Krajevne organizacije ZB NOB Šalek - Gorica - Paka.

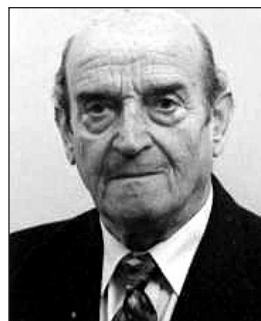
Pepca PLAZL, rojena 21.02.1922 v Škalah, nazadnje stanujoča v Velenju, Šmarška 28, umrla 08.11.2008.

Med drugo svetovno vojno je kot mladinska aktivistka sodelovala kot kurirka - frontna sodelavka pri prenašanju zaupne pošte na območju Škal in okolice partizanskim enotam. Bila je članica Krajevne organizacije ZB NOB Šmartno - Velenje.

Roman FELICIJAN, rojen 29.01.1938, nazadnje stanujoč v Velenju, Jenkova 5, umrl 08.11.2008.

Bil je dolgoletni član Krajevne organizacije ZB NOB za vrednote NOB Desni breg Velenje.

Jože ŠUŠTER, rojen 25.10.1920 iz Slatin pri Šmartnem ob Paki, umrl 04.12.2008.

Že konec leta 1942 je bil Jože poklican in mobiliziran v nemško vojsko. Pot ga je peljala na frontna območja Rusije in vzhoda. Leta 1944 je dobil dopust, med katerim se je vključil v NOB. V brigadi so ga takoj spoznali kot zavednega, predanega in

predvsem pa hrabrega borca, ki je upravičil svojo pripadnost. Vodstvo 4. operativne cone ga je konec avgusta 1944 poslalo na usposabljanje v podoficirsko šolo v Gornji Grad, kot perspektivnega borca za vodenje nastajajoče slovenske vojske. Po uspešnem šolanju in opravljenem izpitu je postal starejši vodnik enot NOV. V hudih bojih z okupatorjem 20. oktobra na Črncu je bil huje ranjen. Bil je član Krajevne organizacije ZB NOB Šmartno ob Paki.